

[Aksel Møller.]

man stadigvæk fastholder det, som efter min opfattelse er et fejlagtigt syn på, hvad valutakrisen burde have forlangt af regeringens politik.

Når den højtærede statsminister — således som det skete overfor socialdemokratiets hovedbestyrelse — søgte at forsvare nedgangen i valuta beholdningen ved at pege på den betydelige merimport af korn og foderstoffer, af biler, råstoffer o. s. v., har han naturligvis ret i, at en sådan merimport har fundet sted, og at den har grupperet sig i høj grad om de og de vareområder. Men det, som er det afgørende, er, om den høje regering afdæmpede den økonomiske aktivitet tilsvarende. De besparelser, som blev foretaget i april, kan da ikke på nogen måde siges at være et bidrag til en afdæmpning, al den stund det dér drejede sig om nedskæring af anlægsarbejder, som overhovedet ikke var påbegyndt og derfor ikke beslaglagde så meget som en øre af statens og samfundets midler på det tidspunkt, afdæmpningen burde have fundet sted. Hvis den høje regering havde handlet rigtigt, burde de voldsomme indgreb, som den nu har måttet foretage gennem renteforhøjelse og kreditstramning, have været sat ind på et tidligere tidspunkt; måske havde vi så endda kunnet slippe lempeligere igennem, end vi gør.

Nå, regeringen skal iøvrigt ikke høre nogen principiel kritik fra min side, når den har valgt besparelser som en del af sin valutapolitik. Det konservative folkeparti deler ganske den opfattelse, at den offentlige anlægsvirksomhed og de offentlige driftsbudgetter må søges nedbragt i en situation som denne. Men det er ikke alle besparelser, vi finder sagligt lige velbegrundede. Dette gælder i første række den nedskæring, som skal finde sted på forsvarsudgifterne. Den høje regering har allerede i lang tid administreret forsvaret med særlig hensyntagen til det radikale venstre. Jeg deler den opfattelse, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen lod komme til orde her fra talerstolen for et øjeblik siden: det er virkelig paradoksalt, at den høje regering fører udenrigspolitik på grundlag af Atlantpagten — hvis kautionister, dengang den blev indgået, var venstre og det konservative folkeparti — men fører sin forsvarspolitik efter diktat af

Atlantpagtens modstandere, det radikale venstre.

Man kommer ikke uden om, at udenrigspolitik og forsvarspolitik er to alen af samme stykke. De forholder sig til hinanden som mål til middel. Vil man målet, må man også ville midlerne. Jeg er ikke i tvivl om, at den høje regerings udenrigspolitiske mål er fast forankret i Atlantpagten. Ønsket om at opfylde denne pagt efter bogstav og ånd er ganske utvivlsomt ledende for Danmarks regering. Denne pagts mål er ved gensidig hjælp og bistand mellem Vestens lande at forhindre krig og sikre, at disse lande kan fortsætte deres eksistens på grundlag af de frihedsbegreber, de er fælles om. Det er noget, som stadigvæk har det store flertals tilslutning her i Danmark og også tilslutning fra flertallet her i det høje ting. Men midlet, hvormed denne udenrigspolitik opfyldes, er jo en forsvarspolitik, som ikke alene er bestemt af, hvad vi har besluttet her, men også bestemt af det solidaritetsforhold, vi indenfor en alliancepagt står i, og opbygget efter de fælles forsvarspolitiske hensyn, som denne alliancepolitik pålægger den del af verden, vi lever i.

Det forekommer mig, at det, der er sket under den højtærede statsministers andet ministerium, er, at han er slået ind på en farlig vej ved at fjerne forsvarspolitikken fra udenrigspolitikken af hensyn til indrepolitiske vanskeligheder. Vi advarer så indtrængende, vi kan, imod denne udvikling, og den høje regering skal ikke tro, at vi stadig vil kunne begrænse os til advarsler. Forudsætningen for, at der kan opretholdes en borgfred mellem os og den høje regering på dette vigtige område, må være, at regeringen afstår fra at anvende forsvarspolitikken som byttepenge i handler med det radikale venstre. Jeg beder den højtærede statsminister lægge mærke til denne advarsel fra mit parti.

Naturligvis ønsker vi fra konservativ side ikke unødige udgifter til landets forsvarsvæsen; besparelser på dette område, som kan anbefales af vor hjemlige militære sagskundskab, og som kan tilrådes os af den øverstkommanderende for NATO-styrkerne, hilser vi med den største tilfredshed. Den højtærede forsvarsminister må imidlertid tilgive os, at vi ikke føler os trygge ved hans dom i sådanne spørgsmål. Vi har allerede